

«A la meua generació tothom pensa diferent»

—Li van posar Aitana.

—Sí, quan Rafael Alberti es va exiliar, l'última cosa que va veure va ser la muntanya d'Aitana, a Alacant. Al meu barri, ningú sabia d'on venia el nom.

—És filla de pares progress.

—La meua mare, Maria Rosa, és progressista, però no transgressora. El meu pare, Joan, sí que és transgressor. Viví amb la meua mare a l'Hospitalet. Era un barri de gent treballadora, més tradicional: immigrants andalusos, gallecs... Jo era filla de separats. No era habitual. Per a ells era estrany.

—¿Com ha canviat la vida en 35 anys!

—Tenia uns 4 anys quan els meus pares es van separar, i a l'escola era l'única nena de pares separats. Em deien: «¿Que no viu a casa el teu pare?». De dilluns a divendres viví amb la meua mare, i els dissabtes el meu pare em recollia i passàvem el dia junts.

—Segueixi.

—El meu pare sempre ha estat vinculat al món del teatre. Passàvem moltes hores a la Rambla i entre bambolines. Ell feia teatre i *music hall*. Vaig conèixer molta gent, no en recordo els noms, però era gent diferent. Era com viure dues infàncies. El cap de setmana era transgressor. Entre setmana era una nena que anava al col·le, feia els deures, anava al parc. Després el meu pare va estar vinculat al món del bàsquet i em portava als partits.

—I ho explicava a l'escola...

Aitana Estrada

Ja té 35 anys i està preocupada pel futur del seu fill, Paolo, que en té tot just 3.

PER
Catalina
Gayà

—Creu que la generació dels 35 és més tradicional que la dels seus pares...

—Depèn dels pares. Quan nosaltres vam néixer, els nostres pares encara celebraven el final de la dictadura, buscaven llibertat... Ara és diferent, no tenim aquest sentiment, aquesta necessitat de llibertat, perquè ja vam néixer en democràcia. Potser jo sóc més tradicional que el meu pare, em vaig casar per l'Església perquè tots dos som creients i formem una família, però em considero progressista.

—¿Creu que la seva generació és progressista?

—Crec que estem acomodats. Ara mateix, amb el que està passant al país, la gent no es mou. Ningú parla de les retallades i la gent no es manifesta. Més enllà de la independència, jo voldria tenir respostes de com serà el futur. Ara mateix veig que el meu fill no té futur.

—¿És generacional aquesta preocupació?

—En la meua generació tothom pensa diferent, cadascú té una opinió diferent.

—¿No creu que el futur sempre ha sigut la preocupació dels pares?

—Segur que sí, però quan nosaltres vam néixer la gent tenia feina. Vivien més el dia a dia, i ara es mira més el futur. L'únic que li puc deixar al meu fill és una bona educació. Estudia anglès des que té 2 anys, i en el futur m'agradaria que aprengués altres idiomes.

—¿Amb què es queda d'aquests 35 anys?

—Amb la maternitat. El Paolo té 3 anys i mig i és el millor que m'ha passat. No ha sigut fàcil, perquè aquest país no està preparat per a la maternitat. Els horaris són incompatibles i falten ajudes socials, però tampoc protesta ningú. ≡

—No, no ho haurien entès. Era el món que envoltava el meu pare i no tenia res a veure amb el que vivia entre setmana.

—¿Mai es va plantejar dedicar-se al teatre?

—Hi va haver una època que sí, però quan vaig veure el temps que havia de dedicar al teatre i el desarrelament familiar que implicava vaig veure que no era el que volia fer.

—¿A què es dedica?

—Treballo en una empresa d'intermediació financera. Iestic fent el que m'agrada. Treballo des dels 20 anys, i des que em vaig incorporar al món laboral he tingut dues feines. En aquesta última he passat sis anys.